

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. ve věci

žalobce: F. J., e. č., státní příslušnost Á., t. č. pobytem
.....,

zastoupen JUDr. Petr Navrátil, advokát
se sídlem Joštova 138/4, 602 00 Brno

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky,
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2019, č. j. OAM-66/ZA-ZA11-
ZA15-R2-2018,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2019, č. j. OAM-66/ZA-ZA11-ZA15-R2-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ustanovení § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“), je Italská republika. Žádost o udělení mezinárodní ochrany je tak nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

2. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodoval znovu poté, co jeho první rozhodnutí ve věci ze dne 27. 6. 2018, č.j. OAM-66/ZA-ZA11-ZA19-2018 (dále jen „prvotní rozhodnutí“) bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2018, sp. zn. 33 Az 18/2018-37, který nabyl právní moci dne 11. 10. 2018, a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

II. Napadené rozhodnutí

3. V napadeném rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 8. 3. 2019, žalovaný shrnul zjištěný skutkový stav, zejm. obsah poskytnutých údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 21. 1. 2018 a pohovoru provedeného se žalobcem téhož dne. Žalobce mj. uvedl, že odjel z Ázerbajdžánu přes Maďarsko, Rakousko do SRN, kde požádal o mezinárodní ochranu, neboť se ve své vlasti obával pronásledování salafistickou organizací, s níž byl dříve v kontaktu. Po dvou a půl měsíčním pobytu v Německu dostal oznámení, že vzhledem k tomu, že mu bylo uděleno Italskou republikou cestovní vízum, aplikuje SRN v jeho případě tzv. Dublinské řízení, které stanoví, který stát je odpovědný za jeho žádost o mezinárodní ochranu. Podle jeho vědomostí se v Itálii nechovají dobře k žadatelům o mezinárodní ochranu, mnoho jich končí na ulici bez jakéhokoliv zabezpečení a je to země, která je skrz na skrz propojena mafií. Žalobce nemá v ČR ani v EU žádné příbuzné ani sociální vazby.

4. Žalovaný hodnotil zjištěné skutečnosti a následně po konstataci aplikovatelnosti nařízení Dublin III posuzoval jednotlivá kritéria pro určení příslušnosti členského státu EU k provedení a dokončení azylového řízení. Dospěl k závěru, že na případ žalobce je třeba uplatnit kritérium upravené v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, podle něhož je subsidiárně příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu první členský stát, v němž byla žádost podána. Jelikož žalobce si podal prokazatelně na základě výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC žádost o udělení mezinárodní ochrany v SRN dne 17. 10. 2017 (Bielefeld), žalovaný měl za to, že příslušným státem je SRN. Proto požádal SRN o informaci o průběhu řízení, z níž vyplynulo, že odpovědným členským státem na základě nařízení Dublin III je Italská republika, neboť žalobce měl v den, kdy požádal o mezinárodní ochranu v SRN, krátkodobé schengenské turistické vízum Italské republiky č. ITA031366175 platné ode dne 30. 9. 2017 do dne 22. 10. 2017 po dobu osm dnů.

5. Proto žalovaný podal žádost do Itálie o přijetí žalobce zpět, na niž Italská republika ve dvoutýdenní lhůtě ve smyslu čl. 25 odst. 1 a čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III neodpověděla, což má za následek vznik domněnky, že žádosti bylo vyhověno a Italská republika má povinnost přijmout žadatele zpět.

6. Dále se žalovaný zabýval otázkou, zda v Italské republice existují závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům, jde-li o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Poukázal především na podkladové materiály o Italské republice založené ve správním spisu, konkrétně Informaci OAMP ze dne 17. 12. 2018 – Přijímací systém, *Podmínky, ubytování, ubytovací podmínky a přístup k migrantům a uprchlíkům*, a dále Informaci OAMP ze dne 17. 12. 2018 – Azylový systém, *Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu*.

7. Z uvedených podkladů podle názoru žalovaného vyplývá, že azylový systém v Itálii je plně koherentní s normami azylových procedur ve státech EU zahrnující všechny základní úkony od provádění pohovorů po odvolací řízení včetně podpory nevládních organizací. Žalovaný odkázal na data za rok 2017 o registraci žádostí a vydaných rozhodnutích. Migrační vlna z let 2015 a 2016 již výrazně opadla a italské orgány začínají zpracovávat žádosti o mezinárodní ochranu obdobně jako další členské státy. Žádné z aktuálních zpráv se nezmiňují o takových nedostacích, které by dosahovaly úrovně závažnosti, kterou považuje judikatura ESLP k tomu, aby bylo možno hovořit o porušení čl. 3 Úmluvy. Žalovaný k tomu poukázal na judikaturu ESLP, která podporuje přemístění žadatelů do Italské republiky, např. S.M.H. proti Nizozemí (stížnost č. 5868/13), A.T.H. proti Nizozemí (stížnost č. 54000/11) a také rozsudek ze dne 7. 6. 2018, H. a ostatní proti Švýcarsku (stížnost č. 67981/16).

8. Navíc italská strana dne 8. 1. 2019 sama zasláním oběžníku potvrdila, že je schopna garantovat základní práva žadatelů. Žalobce zároveň nelze považovat za zranitelnou osobu, na kterou je z humanitárního hlediska nutno vztáhnout přísnější kritéria v případě přemístění vůči příslušnému členskému státu, a není ani osobou, která by měla vyživovací povinnost vůči nezletilým rodinným příslušníkům. Žalobce sám navíc ve svém vyjádření k podkladům neuvedl, proč by neměl být do Italské republiky přemístěn.

9. Z uvedených důvodů žalovaný uzavřel, že byly dány podmínky pro zastavení řízení pro nepřípustnost žádosti o mezinárodní ochranu, neboť příslušným členským státem je Italská republika.

III. Žaloba

10. Podle mínění žalobce nemělo být ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu vůči žalobci aplikováno, neboť v případě předání do Italské republiky hrozí, že bude žalobce v důsledku neuspokojivých přijímacích podmínek vystaven ponižujícímu či nelidskému zacházení ve smyslu Listiny základních práva EU. Žalobce nadále namítá, že si žalovaný neopatřil dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci. Žalovaný opětovně vychází pouze z informací OAMP, jejichž prvotní zdroje blíže neupřesňuje a v rámci odůvodnění rozhodnutí z nich cituje pouze kusé údaje a statistky počtu probíhajících azylových řízení.

Samy tyto statistické údaje pak svědčí spíše o neudržitelnosti stavu v Itálii a závažnosti zatížení tamních azylových zařízení, v nichž se zdržuje 81% žadatelů. Skutečnost, že žalobce se v ČR zdržuje mimo azylové zařízení, je dána tím, že v ČR má žalobce řadu známých a přátel, kteří jej podporují. V Itálii žalobce žádné kontakty nemá a byl by zcela odkázán na azylový systém Itálie.

11. Současně nutno konstatovat, že od rozhodnutí Spolkové republiky Německo o určení příslušnosti Italské republiky k projednání azylové žádosti žalobce uplynula doba více než jednoho roku, a jeho podkladem bylo určení příslušnosti fikcí, tj. mlčení Italské republiky na žádost o přijetí žalobce. Žalovaný při svém rozhodnutí o určení příslušné země žádné nové podklady neopatřil, zejména z důvodů časové prodlevy od rozhodnutí Spolkové republiky Německo bylo nezbytné podmínky předání a zejména převzetí žalobce Italskou republikou ověřit.

12. Domněnka dodržování základních práv v jednotlivých členských státech EU je domněnkou vyvratitelnou, jak rozhodl již velký senát ESLP ve věci Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost 29217/12), i v případě tzv. dublinských návratů lze presumpci, že přijímající stát bude vždy postupovat v souladu s čl. 3 Evropské úmluvy vyvrátit, pokud existují závažné důvody se domnívat, že dotčené osobě, bude-li navrácena, hrozí reálné nebezpečí, že bude vystavena zacházení v rozporu s tímto ustanovením. Povinností předávajícího státu, tedy České republiky, je provést důkladné a individuální posouzení situace dotčené osoby. Žalovaný takto stanoveným pravidlům nedostál, neboť jím provedené posouzení věci je založeno na obecných informacích bez přezkoumatelně určených zdrojů a selektivní citace.

13. Žalovaný zcela pomíjí žalobcem již dříve argumentované zprávy o situaci v Italských azylových zařízeních (zpráva AIDA z března 2018), i žalobcem použité informační zdroje poukazují na řadu závažných nedostatků v Italském azylovém systému a podmínkách azylových zařízení, které žalovaný prostě pouze přehlíží a nijak se s nimi ve vztahu k žalobci nevypořádává. Informační podklady žalovaného by měly být označeny a založeny ve spisu řádně, v úplném znění, mělo by se jednat o informační zdroje aktuální a správní orgán by se měl vypořádat s celým jejich relevantním obsahem, nikoliv tak, že cituje pouze jejich části, které mohou podporovat jeho výrok rozhodnutí. Zprávy UNHCR z roku 2013 rozhodně nemohou být považovány za zprávy aktuální.

14. V doplnění žaloby ze dne 21. 3. 2019 (doručeném zdejšímu soudu dne 26. 3. 2019) žalobce dále uvedl, že předání Italské republice k posouzení podané žádosti již není možné, neboť došlo k uplynutí lhůt stanovených v článku 29 Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států.

15. Ve smyslu předmětného článku 29 platí, že přemístění žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d) z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provádí po konzultaci dotýcných členských států v souladu s vnitrostátním právem dožadujícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem o převzetí

dotyčné osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek.

16. Dále, pokud k přemístění nedojde během šestiměsíční lhůty, příslušnému členskému zanikne jeho povinnost převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět a příslušným státem se stává dožadující členský stát. Tato lhůta může být prodloužena nejvýše na jeden rok, pokud přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotyčné osoby, nebo až na 18 měsíců, pokud je dotyčná osoba na útěku. V daném případě je nesporné, že určení příslušnosti státu k posouzení podané žádosti podle čl. 3 předmětného nařízení vychází ze žádosti žalovaného přijaté Itálií dne 25.01.2018.

17. Rozhodnutí žalovaného tak z výše uvedených důvodů považuje žalobce za nesprávné a nepřezkoumatelné, a proto žalobce navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný ve své vyjádření ze dne 8. 4. 2019 především uvedl, že napadené rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. Žalovaný v tomto rozhodnutí v souladu s uvedeným nařízením zcela správně posoudil, že státem příslušným v případě žádosti o mezinárodní ochranu podané žalobcem je Italská republika. Stejně tak je žalovaný přesvědčen i o tom, že v napadeném rozhodnutí dostatečně posoudil rovněž i podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení, když dospěl k závěru, že v případě Italské republiky neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. V podrobnostech pak odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

19. Dle přesvědčení žalovaného žalobci nelidské či ponižující zacházení ve smyslu zákona o azylu v Italské republice nehrozí. Opětovně připomněl, že Italská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Italská republika je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Z tohoto pohledu není opodstatněný důvod k obavám z návratu žalobce do Italské republiky.

20. Žalovaný též poukázal na skutečnost, že Italská republika jako člen Evropské unie je rovněž signatářem Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a jako taková je rovněž vázána standardem ochrany lidských práv, který je ekvivalentní standardu vyžadovanému v České republice. Žalovaný dále připomněl, že podle posledního vyjádření Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky k situaci v Itálii, obsažené v jeho doporučeních z července 2013, naopak jednoznačně hovoří o zlepšení tamní situace oproti předcházejícím letům, a to jak v oblasti přijímacích podmínek pro žadatele o mezinárodní ochranu, tak z hlediska kvality vedených řízení ve věci mezinárodní ochrany a dodržování dalších standardů společného evropského azylového systému.

21. Aby došlo skutečně k porušení čl. 3 Úmluvy, musí být prokázány podstatné důvody vedoucí k přesvědčení, že dotyčné osobě by v případě jejího navrácení do cílové země hrozilo skutečné riziko, že bude vystavena zacházení, jež je v rozporu s článkem 3. Jen v takovém případě čl. 3 Úmluvy implikuje povinnost nedeportovat dotyčnou osobu do dané země, přičemž pouhá možnost špatného zacházení sama o sobě nepředstavuje porušení čl. 3 Úmluvy. V konkrétním případě žalobce nebyla nejen vyvrácena uvedená domněnka, již se žalobce dovolává, ale neexistují ani jiné další důkazy (které by nebylo nutno výjimečně požadovat u nejextrémnějších případů, kdy například obecný stav násilí v cílové zemi je na takové úrovni intenzity, že vytváří sám o sobě skutečné riziko, že by jakékoli vycestování do této země nezbytně porušilo čl. 3 Úmluvy) o tom, že žalobce bude v případě svého návratu do Itálie vystaven takovému špatnému zacházení, které by dosáhlo určité minimální úrovně závažnosti, která je vyžadována, má-li uvedené zacházení spadat pod působnost čl. 3 Úmluvy.

22. Žalovaný pak též připomíná, že hodnocení minimální úrovně závažnosti je vždy relativní a vždy závisí na všech okolnostech případu. Po individuálním posouzení případu žalobce, který není nezletilou osobou a není ani součástí širší rodiny, která by měla být do Itálie transferována, žalovaný nezjistil žádné objektivní a aktuální informace, které by v případě jeho transferu do Italské republiky potvrzovaly jakékoliv riziko ve smyslu porušování mezinárodních závazků Italskou republikou, jde-li o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 3 Evropské úmluvy. Žalobce je mladým, avšak dospělým mužem, který je zdravý a který nemá v současné době na území Evropské unie a ani ve své vlasti žádné rodinné závazky.

23. Žalovaný má za to, že nebylo prokázáno, že by v případě jeho předání do Italské republiky nebyl zajištěn plný rozsah jeho procesních práv v azylovém řízení, a že by v jeho konkrétním případě existovala důvodná obava, že by mohl být vystaven ponižujícímu nebo dokonce nelidskému zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy. Proto navrhl, aby byla žaloba v plném rozsahu zamítnuta.

V. Posouzení věci krajským soudem

24. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud přiznal podané žalobě odkladný účinek usnesením ze dne 18. 4. 2019, č.j. 33 Az 10/2019 – 26.

25. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (resp. nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

26. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Předmětem posouzení v této věci nejsou samotné důvody pro

udělení či neudělení mezinárodní ochrany, nýbrž podmínky pro aplikaci ustanovení § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Existenci závažných důvodů se domnívat, že v jiném členském státě dochází k systémovým nedostatkům azylového systému ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 604/2013, je soud povinen posuzovat podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2016, čj. 5 Azs 195/2016-22, přístupný na www.nssoud.cz).

27. Krajský soud zjistil ze **správního spisu** žalovaného následující skutkový stav.

28. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v SRN, nicméně uvedl, že pobýval ve Spolkové republice Německo tři měsíce, a že v zařízení s ním bylo špatně zacházeno, byl nucen krást, aby měl prostředky na obživu, proto se rozhodl z vlastní vůle opustit Spolkovou republiku Německo a odcestovat do České republiky. Do Prahy přicestoval dne 21. 1. 2018 a ihned v Zastávce požádal o mezinárodní ochranu. Dále uvedl, že mu bylo Italskou republikou uděleno cestovní, turistické vízum s platností na osm dnů. Cestovní doklad ztratil pravděpodobně ve vlaku ve Spolkové republice Německo v okolí Kolína n. Rýnem. Vypověděl, že má z návratu do Itálie strach, a to z důvodu nedostatečného zajištění žadatelů o azyl, tak i z mafie. Do Itálie se nechce vrátit a příp. rozhodnutí o přemístění nehodlá akceptovat.

29. Správní spis obsahuje především žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 1. 2018, poskytnutí údajů k žádosti ze dne 24. 1. 2018, protokol o pohovoru k žádosti ze dne 21. 1. 2018, a dále komunikace týkající se příslušnosti členského státu podle nařízení Dublin III. Z odpovědi Bundesamt für Migration und Flüchtige ze dne 24. 1. 2018 a ze dne 23. 4. 2018 vyplývá, že SRN se necítí být odpovědným členským státem k přijetí žalobce zpět, neboť požádala Itálii o převzetí odpovědnosti, přičemž Itálie souhlasila s přijetím žalobce zpět na základě čl. 22 odst. 7 nařízení Dublin III (tzn. marným uplynutím lhůty dvou týdnů k zaslání výslovné akceptace). Na základě sdělení italského Ministero dell Interno ze dne 19. 2. 2018 Itálie vůči České republice odmítla přijetí žalobce zpět, neboť nejsou uspokojivé důkazy o tom, že žalobce překročil její hranice a žádost o přijetí zpět neobsahovala výsledky hledání v systému EURODAC. Žalovaný následně zahájil dne 20. 2. 2018 tzv. remonstraci a požádal o přehodnocení negativní odpovědi Itálie s tím, že odpovědnost Itálie byla založena přijetím vůči SRN.

30. Ve správním spisu jsou založeny i aktuální zprávy o Itálii a jejím azylovém systému, zejm. Informace OAMP ze dne 17. 12. 2018 *„Azylový systém Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu“* a *„Přijímací systém. Podmínky, ubytování, ubytovací podmínky a přístup k migrantům a uprchlíkům.“* Tyto zprávy jsou zpracovány na podkladě informací z databáze AIDA, ECRE, MZV USA a dalších zpráv referujících o podmínkách v Itálii. Z těchto podkladových zpráv mj. vyplývá, že v azylových střediscích, která jsou rozdělena na několik úrovní CPISA – Střediska první pomoci a přijímací střediska, dále Ubytovací zařízení (CDA) či Nouzová přijímací střediska (CAS) a konečně Systém ochrany žadatelů o azyl a uprchlíků (SPRAR). Ve všech střediscích je obecně *„zajištěn základní standard včetně lékařské péče, jídla, oblečení nebo první pomoci.“* První citovaná zpráva také uvádí, že v případě žadatelů o mezinárodní

ochranu navracených do Itálie z důvodu její příslušnosti se postup italských úřadů odvíjí od stavu původního řízení.

31. Ze druhé citované zprávy pak stran ubytovacích podmínek plyne, že v případě osob navracejících se skrze tzv. dublinský systém závisí na jejich předchozí situaci a v praxi často i kvůli nedostatku informací končí v provizorním nebo neformálním ubytování i kvůli tomu, že jim v případě předchozího svévolného opuštění středisek může být ubytování odmítnuto. Italské úřady nebyly v roce 2017 schopny v oblasti ubytování udržet krok s počtem žadatelů o azyl a uprchlíky. Mezi faktory zvyšující tlak na přijímací systém včetně poskytnutí adekvátních materiálních podmínek patřil mj. rostoucí počet navracejících se osob přes dublinský systém.

32. Podle přípisu italského dublinského centra ze dne 8. 1. 2019 byla dublinská střediska ostatních členských států informována o změně italské legislativy týkající se přijímacího systému, z něhož vyplývá, že všichni dublinští žadatelé budou ubytováni v ostatních centrech, nicméně nikoliv v SIPROIMI centrech rezervovaných pro poživatele mezinárodní ochrany, nezletilé bez doprovodu a humanitární případy.

33. Žalobce byl dne 9. 1. 2019 seznámen s podklady pro vydání napadeného rozhodnutí, přičemž na výslovný dotaz, zda se chce vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití, uvedl, že nikoliv. Vyjádřil se pouze ke své situaci v zemi původu, kde na něho měl být vydán zatykač.

34. Žaloba **není důvodná**.

35. Krajský soud považuje úvodem za vhodné shrnout relevantní právní úpravu, na základě níž bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno. Žalovaným aplikované nařízení Dublin III sleduje především cíl stanovit jednotná kritéria a postupy společného evropského azylového systému, který je založen na myšlence spravedlivého určení příslušnosti jednoho členského státu k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to se zřetelem na humanitární zásady a ochranu základních lidských práv.

36. Podle čl. 3 odst. 1, 2 Nařízení Dublin III platí, že „Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního

členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

37. V první řadě žalobce brojil proti tomu, jakým způsobem žalovaný zjistil skutkový stav věci s tím, že opětovně vycházel pouze ze svých informací OAMP, jejichž prvotní zdroje blíže neupřesňuje a v rámci odůvodnění rozhodnutí z nich cituje pouze kusé údaje a statistiky počtu probíhajících azylových řízení. Krajský soud k tomu uvádí, že ve smyslu relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu je v tomto typu řízení ve věcech mezinárodní ochrany třeba shromáždit relevantní podklady o přijímajícím členském státě, aby mohl žalovaný posoudit, zda je na místě aplikovat čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec a z důvodu systémových nedostatků určit jako příslušný jiný členský stát, in eventum samotný stát, který vede dublinské řízení. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, čj. 5 Azs 229/2016-44, *„závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do státu primárně určeného jako stát příslušný pro posouzení jeho žádosti nebrání systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů v daném státě ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, jež s sebou nesou pro žadatele o mezinárodní ochranu riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise; v opačném případě se správní orgán dopustí vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“*

38. Žalovaný se dostatečně věnoval hodnocení otázky systematických (systémových) nedostatků, a to úměrně skutkovým okolnostem případu. Není tedy pravdou, že by na hodnocení systémových nedostatků rezignoval, jak tvrdí žalobce. Podkladem pro hodnocení podmínek přijímání žadatelů o azyl ve Itálii byly Informace OAMP ze dne 17. 12. 2018 *„Azylový systém Řízení o mezinárodní ochraně, azylová střediska, dublinský systém, počty žádostí o mezinárodní ochranu“* a *„Přijímací systém. Podmínky, ubytování, ubytovací podmínky a přístup k migrantům a uprchlíkům.“* Tyto zprávy jsou zpracovány na podkladě informací z databáze AIDA, ECRE, MZV USA a dalších zpráv referujících o podmínkách v Itálii. Tyto primární zdroje poznatků o poměrech v Itálii jsou v předmětných podkladových zprávách konkrétně citovány.

39. Krajský soud již ve svých předchozích rozsudcích dovodil, že takový způsob práce s informacemi o příslušném členském státě nepovažuje a priori za nesprávný, ovšem záleží vždy na okolnostech případu (o který členský stát jde, zda je žadatel zranitelnou osobou atd.). V některých případech krajský soud dovodil nepřezkoumatelnost takto podložených rozhodnutí pro nedostatek důvodů, ovšem tak tomu bylo obvykle tehdy, pokud žalovaný přímo citoval ve svém rozhodnutí o zastavení řízení ještě jiné podklady, které nebyly založeny ve správním spisu, anebo tam, kde zjištěné informace nebyly dostačující z hlediska komplexního hodnocení podmínek předání cizince do příslušného členského státu.

40. Krajský soud je toho názoru, že v předmětné věci jsou shromážděné zprávy (byť v kompilátech zpracovaných samotným žalovaným) dostatečným podkladem pro hodnocení situace v Itálii z hlediska otázky existence systémových nedostatků v jejím azylovém systému a vzhledem k datu vydání napadeného rozhodnutí jsou také přiměřeně

aktuální. Krajský soud rovněž nesdílí námitky žalobce, že zprávy nejsou ve správním spisu řádně zařazeny. Druhou stránkou je kvalita hodnocení těchto podkladů v napadeném rozhodnutí, která by rozhodně měla být vyšší a rozbor rozhodných okolností podrobnější a všestrannější. Poněkud stručnější zdůvodnění žalovaného však nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Pokud žalobce poukazoval na zprávu UNHCR z roku 2013, pak krajský soud konstatuje, že tato zpráva byla citována pouze v prvotním rozhodnutí žalovaného, avšak v napadeném rozhodnutí se již na ni žalovaný neodvolává; odkazuje na ni pouze vyjádření k žalobě.

41. Žalobci lze dát dílčím způsobem za pravdu v tom, že situace ohledně ubytování žadatelů o azyl v Itálii dokumentovaná podkladovými zprávami není zcela příznivá. Nicméně těžko ji lze označit za neudržitelnou, neboť italský přijímací systém disponuje ubytovacími kapacitami různého účelového určení, přičemž ve všech střediscích je obecně „*zajištěn základní standard včetně lékařské péče, jídla, oblečení nebo první pomoci*.“ Na druhé straně nelze zcela pominout, že žadatelé o azyl navracející se skrze dublinský systém v praxi často i kvůli nedostatku informací končí v provizorním nebo neformálním ubytování i kvůli tomu, že jim v případě předchozího svévolného opuštění středisek může být ubytování odmítnuto. Souhrnně vzato nelze zcela vyloučit, že by žalobce po příjezdu do Itálie mohl pobývat ve sníženém standardu ubytování, ale to ještě nelze považovat za mučení či nelidské zacházení ve smyslu čl. 3 Úmluvy, přičemž navíc jde také o aktivní součinnost žalobce s italskými orgány.

42. V tomto ohledu je třeba poukázat i na přístup Evropského soudu pro lidská práva (ESLP), který v posledních letech dále vyložil svůj pohled na výklad standardů vyplývajících z čl. 3 Úmluvy. Ve vztahu k poměrům v Itálii dále propracoval svůj původní přístup zaujatý ve věci Tarakhel proti Švýcarsku (stížnost č. 29217/12), kde dovedl, že výjimečné okolnosti mohou vytvářet překážku pro předání žadatele o azyl do Itálie. Zejména lze v tomto ohledu poukázat na rozsudek ESLP ze dne 30. 6. 2015 ve věci A. S. proti Švýcarsku (stížnost č. 39350/13), kde soud dovedl, že stěžovatel trpící posttraumatickým stresem, k jehož léčbě užíval léky, může být předán do Itálie a nedojde tím k porušení čl. 3 Úmluvy. Lze uzavřít, že předávání cizinců v rámci dublinského systému do Itálie obecně rozhodně vyloučeno není a pouze výjimečně lze uvažovat o tom, že by příp. snížený standard ubytování mohl mít na základní lidská práva žadatel o azyl takový efekt, aby to bylo srovnatelné s čl. 3 Úmluvy. Podle aktuální informace italských orgánů založené ve správním spisu navíc italská strana výslovně potvrdila zajištění určité formy ubytování i pro cizince, kteří jsou do Itálie předáni skrze dublinské řízení.

43. Žalovaný v tomto ohledu správně dovedl, že žalobce je osobou, kterou nelze považovat za zranitelnou, netrpí žádnou vážnou chorobou ani není v situaci, kdy by mu přemístění do Itálie způsobilo jiné životní obtíže. Pokud se žalobce dovolával svých sociálních vazeb (známých a přátel) na území ČR, ty nemohou vytvářet překážku pro realizaci přemístění cizince podle nařízení Dublin III. Žádné výjimečné okolnosti, které by bránily jeho přemístění do Itálie, tedy nejsou patrné a žalobce je ani netvrdil. Za této situace lze uzavřít, že stav azylového systému v Itálii nevytváří překážku pro předání žalobce do tohoto členského státu EU podle nařízení Dublin III.

44. Pokud žalobce dále kritizoval, že žalovaný si neopatřil žádné nové podklady ve vztahu k samotnému předání žalobce do Itálie, na základě nichž by bylo možno ověřit podmínky předání a zejména převzetí žalobce Italskou republikou, krajský soud k tomu uvádí následující. Tento postup žalovaného by zajiště byl vzhledem k časovému odstupu na místě, ale není podmínkou pro vydání rozhodnutí o přemístění žalobce, jelikož dublinské řízení bylo v předmětné věci provedeno. Italská strana sice neakceptovala výslovně přijetí žalobce zpět, nicméně žalovaný zahájil proces remonstrace. Krajský soud znovu připomíná, že samotné určení příslušného členského státu (Itálie) podle uděleného turistického víza a otázka akceptace žalobce ani v prvotním soudním řízení ani nyní nezpochybnil, a proto se touto otázkou krajský soud nemohl meritorně zabývat. V každém případě lze očekávat, že žalovaný bude italské orgány kontaktovat po skončení soudního řízení, neboť bez součinnosti přijímajícího státu není možné předání v souladu s nařízením Dublin III realizovat.

45. Žalobce teprve ve svém doplnění žaloby doručeném zdejšímu soudu dne 26. 3. 2019 namítl, že předání Italské republice k posouzení podané žádosti o azyl již není možné, neboť došlo k uplynutí lhůt stanovených v článku 29 Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2013. Krajský soud považuje tuto námitku za opožděnou ve smyslu § 71 odst. 2 s.ř.s., neboť lhůta pro podání žaloby skončila uplynutím lhůty patnácti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí žalobci, k němuž došlo podle protokolu o předání rozhodnutí založeného ve správním spisu dne 8. 3. 2019. Nejpozději bylo možno doplnit žalobní body předmětné žaloby ke dni 25. 3. 2019, neboť lhůta pro podání žaloby by skončila dne 23. 3. 2019, který vyšel na sobotu, takže lhůta skončila až nejbližší následující pracovní den (tj. pondělí 25. 3. 2019). Krajský soud k tomu podpůrně odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, čj. 3 Azs 66/2017-31, přístupný na www.nssoud.cz, který tenduje k přísnější interpretaci ustanovení § 71 odst. 2 s.ř.s.

46. Nicméně obiter dictum k uvedené argumentaci krajský soud zaujímá stanovisko, že by ani tak nebyla důvodná a neměnila by pohled krajského soudu na přezkoumatelnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Článek 29 nařízení Dublin III totiž váže lhůtu k provedení přemístění žadatele o azyl alternativně na několik okamžiků, avšak z pohledu předmětné věci je rozhodným kritériem okamžik skončení soudního řízení o opravném prostředku před soudem, má-li odkladný účinek. Krajský soud v tomto ohledu souhlasí se žalovaným v tom, že rozhodnutí o konečném opravném prostředku doposud nepadlo, tudíž je stále možnost předat žalobce do Itálie. Navíc tato námitka z logiky věci nemá místo v soudním řízení o přezkum rozhodnutí o přemístění žalobce, ale je spíše argumentací užívanou členskými státy při nesouhlasu s transferem cizince podle nařízení Dublin III., neboť v případě uplynutí stanovené lhůty povinnost členského státu převzít žadatele o azyl by zanikla podle čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III (viz k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2017, čj. 1 Azs 398/2017-25).

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

47. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

48. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti, a proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána. Z uvedených důvodů bylo o náhradě nákladů rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku II a III tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 20. května 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.